

**International General Certificate of Secondary Education
CAMBRIDGE INTERNATIONAL EXAMINATIONS**

FIRST LANGUAGE THAI

PAPER 2 Reading and Directed Writing

0518/2

MAY/JUNE SESSION 2002

2 hours 15 minutes

Additional materials:
Answer paper

TIME 2 hours 15 minutes

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

Write your name, Centre number and candidate number in the spaces provided on the answer paper/ answer booklet.

Answer **all** questions.

Write your answers on the separate answer paper provided.

If you use more than one sheet of paper, fasten the sheets together.

INFORMATION FOR CANDIDATES

The number of marks is given in brackets [] at the end of each question or part question.

Dictionaries are **not** permitted.

คำสั่ง สำหรับผู้เข้าสอบ

เขียนชื่อและเลขประจำตัวนักเรียนผู้เข้าสอบ พร้อมทั้งหมายเลขประจำหน่วยสอบ

ลงในช่องว่างที่ให้ไว้ในสมุดเขียนคำตอบหรือกระดาษคำตอบ

ต้องทำทุกข้อ ไม่มีให้เลือก

ต้องใช้กระดาษที่แจกเท่านั้น สำหรับตอบข้อสอบ

หากนักเรียนใช้กระดาษตอบมากกว่าหนึ่งแผ่น ต้องเย็บกระดาษคำตอบทุกแผ่นรวมกัน

โปรดทราบ

คะแนนสำหรับข้อสอบแต่ละข้อ อยู่ในวงเล็บท้ายข้อสอบนั้นๆ

ห้ามใช้พจนานุกรม

This question paper consists of 5 printed pages and 3 blank pages.

ข้อสอบ ตอนที่ 1

ให้นักเรียนอ่านบทความต่อไปนี้อย่างถี่ถ้วนทั้ง ๒ บทความ แล้วตอบคำถามในตอนท้าย ๒ ข้อ
บทความที่หนึ่ง : ควาย

ควาย เป็นสัตว์สี่เท้าขนาดใหญ่ ตัวผู้โตเต็มที่จะมีน้ำหนักราว ๖๐๐-๖๕๐ กิโลกรัม ควายทนความร้อนไม่ค่อยได้เพราะมีต่อมเหงื่อน้อย ตามท้องนาเวลากลางอากาศร้อน เรามักจะเห็นควายลงไปนอนแช่ในแอ่งน้ำหรือปลักโคลน เพื่อผ่อนคลายความร้อนของร่างกาย ถ้าโดนอากาศร้อนนานๆ จะแสดงอาการหงุดหงิด เปลี้ยและดุร้าย อาจทำอันตรายผู้เข้าใกล้ได้หากไม่ระมัดระวัง แต่โดยทั่วไปควายไทยเป็นสัตว์เลี้ยงที่เชื่องและเชื่อฟังผู้เลี้ยงจึงฝึกใช้งานได้ดี เวลาควายอยู่ด้วยกันมากๆ เป็นฝูง เขาจะไม่ผูกมัน แต่จะปล่อยให้อยู่ด้วยกัน เมื่อจะให้พวกมันไปทางไหน ก็จะส่งเสียงและทำทางตอนให้มันเคลื่อนที่ไป

ควายมีเขาคูหนึ่งอยู่เหนืออกหู เป็นอาวุธป้องกันตัวและทำร้ายฝ่ายตรงข้าม มันมีลักษณะแข็งเช่นเดียวกับกระดูก โคนใหญ่ปลายเรียว ยาวและโค้งเป็นวงไปข้างหลัง ควายจะต้องเอี้ยวหัวจึงจะขวิดได้ เข้าของควายเป็นกีบคู่ แข็งมากเช่นเดียวกับเขากีบและเขาคูของควายที่ตายแล้วเอามาทำกาวได้ดีมาก บางทีเราก็กเอาเขาของมันไปแกะสลักทำหวี หรือสลักเป็นรูปต่างๆ เช่น นก หรือ เรือสำเภา จำหน่ายเป็นเครื่องประดับบ้านอันสวยงาม ควายมีขนบางๆสีเทาเข้ม ผิวหนังควายส่วนใหญ่มีสีเทาเกือบดำ บางตัวมีสีชมพูเรื่อและขนขาว เรียกว่าควายเผือก อาหารของควายคือ ฟางกับหญ้าที่ขึ้นตามคันนา ริมทางและท้องทุ่งว่าง ควายกินอาหารได้เรื่อยๆ เวลามันยืนหรือนอนอยู่เฉยๆ มันจะขย่อนอาหารที่กลืนลงไปแล้วออกมาเคี้ยวใหม่ เรียกว่าเคี้ยวเอื้อง

ควายเป็นส่วนประกอบของการกสิกรรมเพราะเป็นสัตว์ที่แข็งแรง และอดทน ชาวนาได้ใช้แรงงานของวัวควายช่วยในการไถนา พรวนดิน คุดระหัดน้ำ นวดข้าว สีข้าว ลากเกวียนที่บรรทุกของหนักๆ ตลอดไปจนถึงการขนส่งผลผลิตพืชจากท้องถื่นห่างไกลไปสู่ถนนหลวงหรือตลาด ความที่ควายมีประโยชน์มากขนาดนี้ ชาวนาจึงมักจะผูกพันเอาใจใส่เลี้ยงดูมันเป็นอย่างดี

ตามปกติเมื่อไถนาไปได้ระยะหนึ่ง ชาวนามักจะหยุดให้ตัวเองและให้วัวควายได้พัก ระหว่างพักมันก็จะเล็มหญ้าอ่อนๆ ในทุ่งนาไปด้วย เมื่อหายเหนื่อยแล้วก็จะไถต่อไปจนกว่าจะค่ำ จึงจะพาวัวควายไปอาบน้ำแล้วจูงกลับบ้าน ชาวนาไทยนิยมสร้างบ้านใต้ถุนสูง เพื่อให้วัวควายเข้าไปอยู่ใต้ถุนบ้านได้ แต่ถ้ามีหลายตัวก็มักจะสร้างคอกให้อยู่ เมื่อถึงหน้าเพาะปลูก น้ำหลากท้องทุ่งท้องนาเต็มไปด้วยกล้าข้าวและพืชผล ยามนี้วัวควายต้องอาศัยฟางและหญ้าแห้ง ที่เจ้าของเก็บกองไว้ให้ตั้งแต่ปลายฤดูเพาะปลูกปึกกลายเป็นอาหารเสริมไปจนกว่าจะเก็บเกี่ยวพืชผลเสร็จ วัวควายจึงจะเป็นอิสระในท้องทุ่งอีกวาระหนึ่ง ซึ่งในระยะนั้นอาหารวัวควายจะมีสมบูรณ์ ต่อจากนั้นไม่นานก็จะเป็นฤดูสืบพันธุ์

ควายตัวผู้จะผสมพันธุ์ได้ตั้งแต่อายุ ๓ ปีขึ้นไป ตัวเมียก็ต้องอายุราว ๒ ปีขึ้นไป แม่วควายที่มีอายุระหว่าง ๘ ถึง ๙ ปี จะให้ลูกที่แข็งแรงที่สุด มันจะตกไข่ ๒๒ วันต่อครั้ง ตั้งท้องนาน ๓๑๕ วัน ลูกควายแรกเกิดมีน้ำหนักประมาณ ๓๐-๕๐ กิโลกรัม จะคุดนมแม่ไปจนกว่าแม่จะหยุดให้นม จึงจะเริ่มรู้จักเล็มหญ้ากินเอง นมควายมีไขมันถึง ๙-๑๐ เปอร์เซ็นต์ ลูกควายตัวผู้จะตัวโตกว่าตัวเมีย ควายงานคือควายที่ตอนแล้วจะเชื่องกว่าควายที่ยังไม่ตอน มักจะถูกตอนเมื่ออายุไม่ถึง ๓ ปี ควายมีช่วงอายุการทำงานถึง ๑๔ ปี ทำงานปีละประมาณ ๔ เดือน ราว ๕ ชม.ต่อวัน ควายต้องทำงานหนักมากในฤดูทำนาคือช่วงเดือนมิถุนายนถึงสิงหาคม

นอกจากจะได้อาศัยแรงงาน ได้ใช้เนื้อและนมซึ่งเป็นอาหารที่มีประโยชน์ต่อคนแล้ว ยังมีการเลี้ยงควายเป็นสัตว์กีฬา เช่น ควายชน ถึงแม้ความต้องการจะอยู่ในระดับต่ำ แต่ก็มีความต้องการของสังคมชนบทซึ่งจะสิ้นสุดไปไต่ยาก การเลี้ยงเพื่อใช้แรงงานประกอบการทำไร่ทำนานั้น นับเป็นการเลี้ยงแบบตามมีตามเกิด ถ้าต้องการเลี้ยงเพื่อค่านเนื้อ ก็ต้องมีการดูแลจัดการ การให้อาหาร การเลือกพันธุ์ การผสมพันธุ์ และการป้องกันโรค ปัจจุบันการส่งควายไปจำหน่ายต่างประเทศยังมีปริมาณน้อย เพราะความต้องการภายในประเทศมีสูง นอกจากนี้ยังมีปัญหาในการควบคุมดูแลเรื่องโรคอีกด้วย โรคที่วัวควายมักเป็นกันมากคือ โรคปากและเท้าเปื่อย กับโรคแอนแทรกซ์ซึ่งเป็นโรคติดต่อร้ายแรง สามารถติดต่อถึงมนุษย์ได้ด้วย

วัวควายเป็นสัตว์คู่บ้านคู่เมืองของชาวไทยตลอดประวัติศาสตร์ความเป็นมา แม้ในศิลาจารึกของพ่อขุนรามคำแหง ก็นกล่าวไว้ตอนหนึ่งว่า "เมืองสุโขทัยนี้ดี ไครไคร่คำช้างคำ คำม้าคำ ไครไคร่ตัววัวควายคำ ..." อันแสดงว่า วัวควายเป็นสัตว์ที่มีความสำคัญในการทำมาหากินของคนไทยมานานแล้ว นายทองเหม็น วีรบุรุษผู้หนึ่งแห่งศึกบางระจันก็ใช้ควายเป็นพาหนะออกสู้รบกับข้าศึกชาวพม่า จนปรากฏชื่อเสียงเรียงนาม ในประวัติศาสตร์ไทยปลายยุคกรุงศรีอยุธยา ครั้งนี้คงไม่ใช่ครั้งแรกและครั้งเดียวที่ควายมีโอกาสเป็นพาหนะในการศึกสงคราม เพราะควายคงได้ถูกใช้แรงงานในการขนส่งอพยพโยกย้าย ลากล้อเลื่อนต่างเกวียนมาเก่าก่อน ควบกู้กับความเป็นมาของชนชาติไทยและการสร้างชาติทีเดียว

(เรียบเรียงจาก "สาขานุกรมไทยสำหรับเยาวชน โดยพระราชประสงค์ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว" คณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย)

บทความที่สอง : ช้าง

คนไทยรู้จักช้างมานานแล้ว ในสมัยโบราณ เราใช้ช้างทำสงคราม แม้ที่พ้องชื่อช้างรบกันเรียกว่า "ชนช้าง" การชนช้างครั้งสำคัญที่น่าจดจำที่สุดคือ การชนช้างระหว่างสมเด็จพระนเรศวรมหาราชของไทย กับพระมหาอุปราชาของพม่า ซึ่งปรากฏว่าไทยเราเป็นฝ่ายชนะ

ช้างเป็นสัตว์บกที่ใหญ่ที่สุด มีน้ำหนักราว ๔,๐๐๐ กิโลกรัม ตัวใหญ่แต่หัวเล็ก ขาใหญ่แข็งแรง มิวางยาวถึงพื้น งวงนั้นคือจมูกที่อาจใช้จับ ดึง ยก หรือลากสิ่งของได้ งวงช้างอ่อนไหวและแกว่งไปมาได้ง่าย เพราะไม่มีกระดูกแข็งอยู่ภายใน มันใช้งวงจับอาหารใส่ปาก ที่โคนงวงติดกับปากนั้นมีงาสีขาวปลายแหลมคู่หนึ่งยื่นออกมาข้างหน้า งาก็คือเขี้ยวซึ่งยาวแหลม ยื่นออกมานอกปากมากกว่าเขี้ยวของสัตว์อื่น ช้างใช้ขาเป็นอาวุธสำหรับต่อสู้กับศัตรู งาข้างแกะสลักเป็นเครื่องตกแต่งบ้านที่สวยงามและมีราคาค่อนข้างสูง เพราะหายาก ดาช้างเล็กมากเมื่อเทียบกับลำตัว แต่สามารถมองเห็นสิ่งต่างๆ ได้ดี และเห็นได้ไกลๆ หูช้างเป็นแผ่นใหญ่เหมือนพัด โบกไปมาอยู่เสมอ เมื่อมันกางใบหูออก จะได้ยินเสียงจากที่ไกลๆ ได้ดีขึ้น ช้างไม่มีต่อมเหงื่อที่ผิวหนัง มันจะระบายความร้อนออกจากร่างกายด้วยเหงื่อซึมออกมาตรงโคนเล็บเท้า โดยทั่วไปช้างจะมีผิวสีเทาแกมดำ ช้างที่มีผิวหนังเป็นสีชมพูแกมเทา นั้น เรียกกันตามความหมายของคนทั่วไปว่า "ช้างเผือก" ส่วนช้างเผือกซึ่งเป็นที่ต้องมียังคงมีลักษณะอีกหลายประการ เช่น เพดานขาว ดาขาว เล็บขาว ขนขาว ขนหางยาว ฯลฯ

ช้างชอบอยู่กันเป็นฝูง ประมาณ ๕-๑๐ เชือก แต่ละฝูงจะมีช้างพลายที่แข็งแรงที่สุดของฝูง เป็นหัวหน้าหรือจ่าฝูง คอยป้องกันอันตรายให้แก่ฝูง และนำฝูงไปหาอาหารในแหล่งที่มีน้ำทำอุดมสมบูรณ์ โรคที่ช้างมักจะเป็นคือโรคผิวหนังพุพองเพราะเกิดจากแมลงวันป่ามาไข่ไว้ที่ผิวหนังช้าง ตัวอ่อนที่ออกจากไข่จะอาศัยอยู่ในขุมขนของช้าง แล้วดูดเลือดช้างกินเป็นอาหาร อีกโรคหนึ่งที่เป็นมากคือ โรคพยาธิฟิลลาเรีย ซึ่งยุงป่าไปกัดสัตว์ที่เป็นพยาธิแล้วมากัดช้าง พยาธิจะเข้าไปเจริญเติบโตในเส้นโลหิตของช้าง แล้วเข้าไปอุดตันในหัวใจ จนทำให้ช้างถึงแก่ความตาย นอกจากนั้นก็มีโรคคอบวม ส่วนโรคแอนแทรกซ์ซึ่งเป็นโรคติดต่อร้ายแรงของวัวควาย ก็อาจติดต่อมาถึงช้างได้ด้วย

ช้างเป็นสัตว์ฉลาด สามารถฝึกให้เชื่อง แล้วนำไปเล่นละครสัตว์หรือการแสดงต่างๆ ให้นักท่องเที่ยวชม เตะฟุตบอล ชักคะเย่อ ทั้งใช้งานได้หลายอย่าง เช่น ใช้บรรทุกของและลากซุง ช้างมีกำลังมากและสามารถขึ้นเขาได้ดี รู้จักหลบหลีกหรือใช้งาพยุงไม้ไว้เมื่อรู้ว่าไม้จะล้มทับ รู้จักดึงโซ่ออกจากไม้เมื่อลากไม้เสร็จ รู้จักเอาขาหน้าสองเหยียบพื้นดินที่อ่อน เพื่อหยั่งดูว่าจะทาน้ำหนักตัวมันได้หรือไม่ จึงเป็นสัตว์ชนิดเดียวที่อาจช่วยทำไม้ในป่าได้ แต่ช้างที่จะเอามาฝึกใช้งานหรือการแสดงต่างๆ ได้คือช้างเอเชียเท่านั้น เพราะช้างแอฟริกาไม่เป็นมิตรและไม่เฉลียวฉลาดเท่า ทั้งยังดุร้ายกว่าด้วย

การใช้งานช้างจะหาเฉพาะตอนเช้า พอตกบ่ายต้องให้ช้างได้หยุดพัก และเมื่อใช้งานมันติดต่อกัน ๓ วันก็ต้องให้มันหยุดพักงานอีก ๑-๒ วันเพราะช้างมีโรคภัยเบียดเบียนได้ง่าย ใช้งานมันหนักเกินไป มันอาจเจ็บป่วยขึ้นมาได้ ช่วงที่อากาศร้อนจัดระหว่างเดือนมีนาคมถึงเดือนพฤษภาคม เจ้าของช้างจะต้องหยุดใช้งานช้างของตน แล้วนำมันไปพักผ่อนในป่าลึกที่มีความร่มเย็น มีหญ้าน้ำบริบูรณ์ นานราว ๓ เดือน การพักผ่อนของช้างในฤดูร้อนเช่นนี้เรียกว่า "การเข้าปางแรม"

ช้างนอนหลับโดยการนอนตะแคงลำตัวลงกับพื้น เวลานอนสั้นมาก แค่ ๓-๔ ชั่วโมงเท่านั้น แต่ต้องการอาหารมากเพราะตัวใหญ่ ช้างไม่มีกระเพาะพิเศษสำหรับเก็บอาหารไว้สำรอง แล้วนำออกมาเคี้ยวเอื้องในยามว่างดังเช่นวัวควาย ในขณะที่เดินทางมันจึงอาจงอกรำข้าวไว้ หรือเอาอาหารเหน็บไว้ที่ซอกงาของมัน ช้างเป็นสัตว์ที่ไม่กินเนื้อ อาหารของมันคือพวงหญา ต้นไม้หรือผลไม้ ช้างจะใช้งวงจับพวงหญาให้สะอาดก่อนใส่ปากกิน ช้างชอบน้ำสะอาด ช้างที่ทำงานตัวหนึ่งๆ จะตมน้ำประมาณ ๑๕ ปี๊บ

ช้างพังที่สมบูรณ์จะมีลูกได้เมื่อมีอายุระหว่าง ๑๕-๕๐ ปี การผสมพันธุ์ของช้างก็เป็นไปในลักษณะเดียวกับม้า วัว และควาย คือช้างตัวผู้จะใช้ขาหน้าคร่อมหลังของช้างตัวเมีย อวัยวะเพศของตัวเมียเป็นถุงห้อยยานลงมา ส่วนของตัวผู้ก็มีลักษณะเช่นเดียวกับของม้า วัว ควาย ผิดกันแต่ว่ามีขนาดใหญ่กว่า และอวัยวะของช้างนั้นจะอยู่ในช่องท้อง ไม่ปรากฏให้เห็นข้างนอก ช้างตกมันได้ทุกฤดูกาลตลอดปี ส่วนมากมักเป็นในฤดูหนาวซึ่งอากาศเย็น ฤดูฝนนั้นเป็นฤดูที่ช้างกำลังทำงานหนัก โอกาสที่จะตกมันจึงมีได้ยาก ช้างจะอ่อนเพลียในฤดูร้อน ต้องการพักผ่อนจึงไม่มีใครมีโอกาสตกมัน ช้างตั้งท้องนานราว ๒๑-๒๒ เดือน

ในกรณีที่ช้างอยู่ด้วยกันหลายเชือก แม่ช้างที่ท้องแก่จะหาเพื่อนช้างพัง ไว้คอยช่วยเหลือในเวลาตก ลูก ช้างพังที่คอยช่วยเหลือนี้เรียกว่า "แม่รับ" เมื่อแม่ช้างถึงกำหนดคลอด มักจะไปหาที่ซึ่งมีหญ้าอ่อนหรือพื้นดินนุ่ม เพื่อมิให้เป็นอันตรายแก่ลูกที่จะคลอดออกมา เพราะแม่ช้างมักยืนคลอเคลีย โดยย่อขาหลังต่ำลงมา ลูกอาจตกลงพื้นดินในระยะสูงพอสมควร ลูกที่คลอดจะมีถุงใสๆ เป็นเยื่อบางๆ หุ้มอยู่ แม่รับจะเข้าไปช่วยฉีกถุงเยื่อออก ตัวลูกช้างจะยังเปียกน้ำเมือกที่หล่อเลี้ยงอยู่ หลังจากนั้นลูกช้าง

จะนอนตะแคงหนึ่งๆ พอตัวหนักก็จะค่อยๆ พยุงตัวขึ้นนั่นเอง เดินเข้าไปหาแม่เพื่อกินนม ลูกข้างบางตัวที่แข็งแรงพอคลอດออกมาได้เพียงครู่เดียว ก็สามารถเดินเข้าไปหาแม่ได้ การเข้าไปหาแม่ได้รวดเร็วเช่นนี้ เคยมีลูกข้างได้รับอันตรายจากแม่ของมันเอง โดยแม่ก่อดวงของลูกข้างจนขาดและถึงแก่ความตายมาแล้ว เพราะในระยะที่เพิ่งคลอด แม่ข้างยังปรับตัวไม่ทัน ยังอยู่ในระหว่างเจ็บปวดจากการคลอด ถ้ามีแม่รับอยู่ในระยะนี้ แม่รับก็จะคอยกั้นลูกข้างไม่ให้เข้าใกล้แม่ จนกว่าจะเห็นว่าปลอดภัยแล้ว

ลูกข้างคลอดใหม่ๆ จะมีขนยาว จะมีความสูงราว ๗๕ เซนติเมตร งามยาว ๓๐ เซนติเมตร แม่ข้างมีนมสองเต้า ลูกข้างใช้ปากดูดหัวนมโดยตรงโดยยกวงให้สูงขึ้นให้ปากซึ่งอยู่ตอนใต้ของวงสัมผัสกับหัวนมได้ ไม่ได้ใช้วิธีเอางวงดูดแล้วฟันใส่ปากอย่างที่หลายคนเข้าใจ ในระยะนั้นนอกจากจะติดตามแม่อยู่ตลอดเวลาแล้ว ลูกข้างยังมีนิสัยซุกซนมาก มักจะได้รับอันตรายจากไม้ก่อดวงในขณะที่แม่ทำงาน หรือได้รับอันตรายจากงูพิษกัดเพราะไปเล่นกับงู ข้างรู้จักส่งเสียงคุลคุลหรือไซ้วงดีเมื่อลูกซุกซน แม่รับจะคอยช่วยเหลืออยู่เสมอ บางทีเอาใจใส่ดูแลมากกว่าแม่แท้ๆ ด้วยซ้ำ พออายุได้ประมาณ ๑ ขวบ แม่ข้างหรือแม่รับจึงจะพาไปหัดกินหญ้าอ่อนๆ ข้างจะหย่านมแม่เมื่ออายุราว ๓ ขวบ

เมื่ออายุได้ ๔-๕ ขวบ ลูกข้างที่สมบูรณ์จะมีร่างกายใหญ่โตพอที่จะฝึกให้ทำงานต่างๆ ได้ ฝึกเมื่ออายุน้อยๆ ทำได้ง่ายกว่าเมื่อมีอายุมาก เพราะลูกข้างที่โตเกินไปมักจะทนต่อการที่ต้องถูกบังคับ และทนต่อการฝึกสอนไม่ได้ อาจตายในระยะฝึกสอนได้ง่ายๆ การฝึกเบื้องต้น ใช้เวลาราว ๑ เดือน วันที่แยกลูกข้างเข้าคอกฝึกนั้นนับว่ายากลำบากมาก เพราะแม่ข้างมักไม่ยอมให้แยกลูกของตัวเองออกไป จึงจำต้องพรางแม่ข้างให้ไปอยู่ไกลๆ หรือมัดไว้กับต้นไม้เสียก่อน แล้วใช้เชือกคล้องจุกลูกข้างเข้าคอกฝึกให้ลูกข้างอาบน้ำ ฝึกให้รู้จักการใส่ปลอกขาหน้าหรือ "จะแคะ" ฝึกการมีคนขึ้นขี่หลัง การยกเท้าหน้าให้คนขึ้นลง การเดินไปยังที่ต่างๆ โดยมีคนขี่คอยบังคับ ฯลฯ ส่วนการฝึกขั้นสุดท้ายก็คือ การฝึกงานด้านทำไม้ซึ่งใช้เวลานานถึง ๓-๔ ปี ต้องทำทีละขั้น โดยฝึกให้รู้จักกับการใช้เครื่องอุปกรณ์สำหรับการลากไม้ ฝึกชักลากไม้แบบต่างๆ เริ่มด้วยไม้ท่อนเล็กๆ ไปก่อน ถ้าเป็นตัวผู้ก็ฝึกการยกไม้ด้วยงา ฝึกการทำไม้บนเขา ทำไม้ในลำห้วย การทำงานร่วมกับข้างอื่น ฝึกให้ชินกับเสียงเครื่องยนต์ที่ใช้ในการทำไม้ เช่น รถยนต์ รถแทรกเตอร์ เลื่อยยนต์ เป็นต้น

ปกติข้างจะมีอายุยืนถึง ๑๐๐ ปี ข้างใช้งานนั้นจะเริ่มทำงานได้เต็มที่เมื่อมีอายุราว ๒๕ ปี แต่พออายุราว ๔๐ ปีขึ้นไปต้องเริ่มให้ทำงานเบาๆ เพราะกำลังจะถดถอยลง แต่ก็ยังสามารถทำงานต่อไปได้จนอายุประมาณ ๖๐ ปี

(เรียบเรียงจาก "สารานุกรมไทยสำหรับเยาวชน โดยพระราชประสงค์ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว" คณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย)

ข้อ 1 ให้นักเรียนเปรียบเทียบความคล้ายคลึงและความแตกต่างกันในประเด็นต่างๆ จากข้อมูลที่ให้ในบทความข้างต้นเรื่องข้าง และ ควาย (ไม่ใช่ให้เปรียบเทียบวิธีการเขียนหรือการเสนอบทความ)

พยายามใช้ถ้อยคำ สำนวนภาษาของนักเรียนเองให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เขียนให้ได้ความยาวโดย **ไม่** เว้นบรรทัด ประมาณ **หนึ่งหน้าครึ่ง ถึง สองหน้า** ของกระดาษที่แจกสำหรับตอบข้อสอบ (ขึ้นอยู่กับขนาดของลายมือของนักเรียนเอง) **[20]**

ข้อ 2 สมมุติว่านักเรียนได้มีโอกาสไปเยี่ยมชมข้างฟั้งแม่ลูกอ่อน กับลูกข้างอายุเกือบ 3 ขวบ ให้นักเรียนใช้ข้อมูลจากบทความที่อ่านแล้วข้างต้น เขียนบทสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ และ/หรือ ความรู้ข้างเกี่ยวกับการผสมพันธุ์ การตั้งท้อง การคลอด และการเลี้ยงดูลูกข้าง การฝึกข้างตั้งแต่เล็กจนกระทั่งโตพอใช้งานได้ บทสัมภาษณ์ควรมีความยาว (ไม่เว้นบรรทัด) ประมาณ **หนึ่งหน้าครึ่ง ถึง สองหน้า** ของกระดาษที่แจกให้เขียนคำตอบ (ขึ้นอยู่กับขนาดของลายมือของนักเรียนเอง) **[20]**

ข้อสอบ ตอนที่ 2

ข้อ 3 ให้นักเรียนใช้บทความข้างล่างนี้เป็นตัวอย่าง แล้ว เขียนข้อความวิงวอนขอความช่วยเหลือ ในนามขององค์การการกุศลแห่งใดแห่งหนึ่ง ชักชวนให้ผู้อ่านร่วมบริจาคเงิน หรือเสื้อผ้า สิ่งของ เพื่อส่งไปช่วยผู้ประสบเคราะห์กรรมจากภัยธรรมชาติที่เพิ่งเกิดขึ้นในต่างประเทศ (ให้นักเรียนเลือกเองว่าจะเขียนเพื่อองค์การการกุศลใด ตัวอย่างเช่น สภากาชาดไทย และเลือกใช้ภัยธรรมชาติใดก็ได้ เช่น แผ่นดินไหวในอินเดีย วาดภัยในหมู่เกาะอินเดียตะวันออก อุทกภัยในจีน เป็นต้น) พยายามใช้สำนวนภาษาของตนเอง เขียนให้ได้ความยาว (แบบไม่เว้นบรรทัด) ประมาณ สามในสี่ของหน้า ถึง หนึ่งหน้า ของกระดาษที่แจกสำหรับเขียนคำตอบ (ขึ้นอยู่กับขนาดลายมือของนักเรียนเอง)

[20]

"แค่ห้องที่หิวโหย โอกาสที่ขาดแคลน และความหวังที่ยังไม่เห็นแสงสว่าง"

จากแววตาใดๆ กลายเป็นความหม่นหมองทันที เมื่อเด็กหญิงวันนารู้ตัวเองว่าต้องหยุดเรียนกะทันหัน เท่านั้นยังไม่พอ น้องๆ ยังต้องอดทนต่อความหิวโหย เพราะความที่เธอต้องเกิดมาในครอบครัวยากจนข้นแค้น พ่อแม่รับจ้างทำนามีรายได้ไม่เกินวันละ 100 บาท ไม่มีเงินพอที่จะจุนเจือและเลี้ยงดูเธอและน้องๆ ได้ร่ำได้เรียนหรือแม้กระทั่งจะเลี้ยงปากเลี้ยงท้องในแต่ละวัน เธอไม่มีแม้กระทั่งความหวังว่า วันหนึ่งจะตื่นขึ้นมาและมีข้าวกินประทังชีวิตต่อไป ถ้าชีวิตเลือกได้ เธอคงเลือกที่จะเป็นผู้มีโอกาสมือคนอื่นบ้าง แต่ความจริงที่เป็นอยู่ก็คือเธอเลือกเกิดไม่ได้ เธอจึงได้แต่เฝ้ารอโอกาสให้ชีวิตของเธอได้ถูกเติมเต็มขึ้นมาบ้าง

นี่เป็นเพียงแค่ตัวอย่างหนึ่งเท่านั้นและยังมีเด็กผู้ยากไร้อีกจำนวนมากในสังคมที่กำลังต้องการความช่วยเหลือจากผู้มีเมตตาจิต ผู้พร้อมจะสละสิ่งๆ "เพียงพอ" แล้วของชีวิตเพื่อเติมเต็มให้กับชีวิตที่ยัง "พร่อง" อยู่ของเด็กผู้ยากไร้

องค์การยูนิเซฟ ประเทศไทย ทำงานช่วยเหลือและแก้ปัญหาต่างๆ ให้เด็กไทย ผู้ด้อยโอกาสมาเป็นเวลากว่า 50 ปี โดยมีอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กเป็นเครื่องชี้นำ เพื่อให้เด็กมีสิทธิที่จะอยู่รอด สิทธิที่จะได้รับการพัฒนา สิทธิที่จะได้รับการศึกษา และสิทธิที่จะได้รับการปกป้องจากการถูกล่วงละเมิด อาทิ เด็กในธุรกิจบริการทางเพศหรือเด็กที่ถูกใช้แรงงานอย่างเอวาร์ดเขาเปรีช ที่ลำคัญการทำงานขององค์การฯ จะมุ่งเน้นการพัฒนาแบบยั่งยืน เพื่อให้เด็กได้มีโอกาสพัฒนาตนเองและเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่สามารถยืนหยัดได้ด้วยตนเอง โดยไม่ต้องเป็นภาระของสังคม

เงินบริจาคจากท่านจะเป็นปัจจัยสำคัญที่จะช่วยให้องค์การยูนิเซฟ ดำเนินการแก้ไข ปกป้องและพัฒนาศักยภาพของเด็กไทยผู้ด้อยโอกาส เพราะเขาเหล่านั้นจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่เป็นอนาคตของชาติในอนาคตอันใกล้

unicef
United Nations Children's Fund

(จาก "นิตยสารไอลาส" ฉบับธันวาคม 1999)

